Núm. 99

or i flama

Revista d ' El Centre Moral i Instructiu de Gràcia
"EL CENTRE"

Sumari

EDITORIAL
LA JUNTA IMFORMA
TEATRE
L'ENTREVISTA
RECULLS
VIATGES I EXCURSIONS
PARLEM AMB...
SOCIETAT
ACTUALITAT POLÍTICA
LLIBREFÒRUM
CONSULTORI
TENNIS TAULA
BARBARISMES
ACTUALITAT JUDICIAL
CUINA
RACÓ POÈTIC

Direcció:
David Gallach

Correcció ortogràfica:
Marta Bayo

Redactors:
Marta Bayo
Mercè Herrera
Daniel Mejías
Glòria Soto

Col·laboradors en aquest número:
Joan Guinart
Muntsa Farré
Oriol Lluveras
Montse Montagut
Carlos Pablos
Núria Bosch
Francesc Cid

Fotografies:
Clàudia Escarré
Lluís Martín

Maquetació:
DBcoop sccl

Impressió:
DeBarris sccl

Dipòsit legal:
B-31748-2011

El Centre Moral i Instructiu de Gràcia i la direcció de l'Or i Flama no es fa responsable dels continguts i les opinions manifestades pels redactors i col•laboradors de la publicació.

Editorial

Un any més arriba Nadal i ens preparem per acomiadar un any carregat de bones coses. La nostra Entitat ha caminat endavant amb pas segur i hem aconseguit poder portar a terme tot allò que ens hem proposat, amb un pas ferm i decidit.

Les seccions han demostrat que treballar plegats dóna força al nostre Centre. Tots caminem amb pas ferm cap el 146è aniversari i ho fem plens d'activitats, projectes i sempre amb positivisme. Tot plegat en un moment difícil per la nostre societat.

M'agradaria desitjar-vos un bon Nadal i un millor any 2015. Des del consell directiu treballarem perquè el futur sigui millor per tots, un temps carregat de ganes de treballar per tots i sobretot per garantir el nostre futur. Un futur que hem de construir entre tots, pensant amb mentalitat d'Entitat i deixant de banda les individualitats, sempre pensant en què nosaltres treballem pel futur del Centre.

Bon Nadal i un bon any nou 2015

La junta informa

-El passat 4 de desembre va tenir lloc la inauguració oficial de les festes de Nadal a la nostra entitat. Com cada any es va descobrir el pessebre d'enguany i va tenir lloc un petit concert de nadales fet per la Coral Baluern.

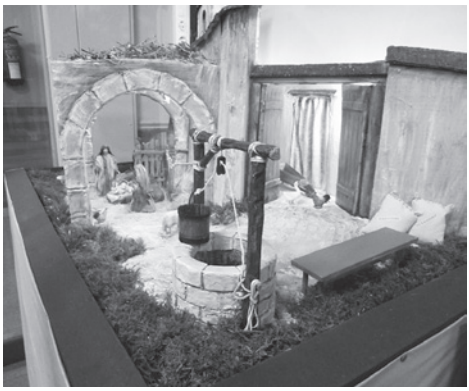

-El passat 8 de desembre es va celebrar la festa de la Inmaculada, patrona de la nostra entitat.

-Comencem una nova temporada amb els nostres Pastorets. Podeu gaudir de les nostres representacions al llarg de tot el Nadal.

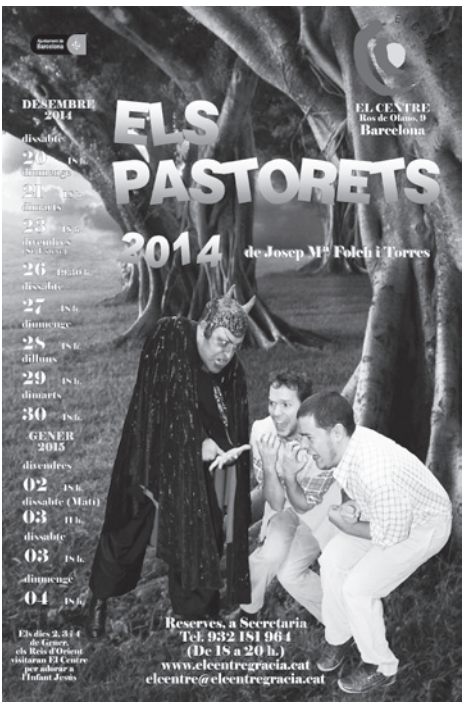

-Vols celebrar el cap d'any amb nosaltres? Vine i comença el 2015 amb la millor companyia!

-El passat 18 de novembre va tenir lloc una Conferència sobre el Sínode a càrrec del dr. Manuel Claret Nonell.

-El passat 25 de novembre es va celebrar una Conferència a càrrec de la naturòpata Norma Lloret. El tema que es va tractar va ser el següent: Com tractar el colesterol de forma natural?

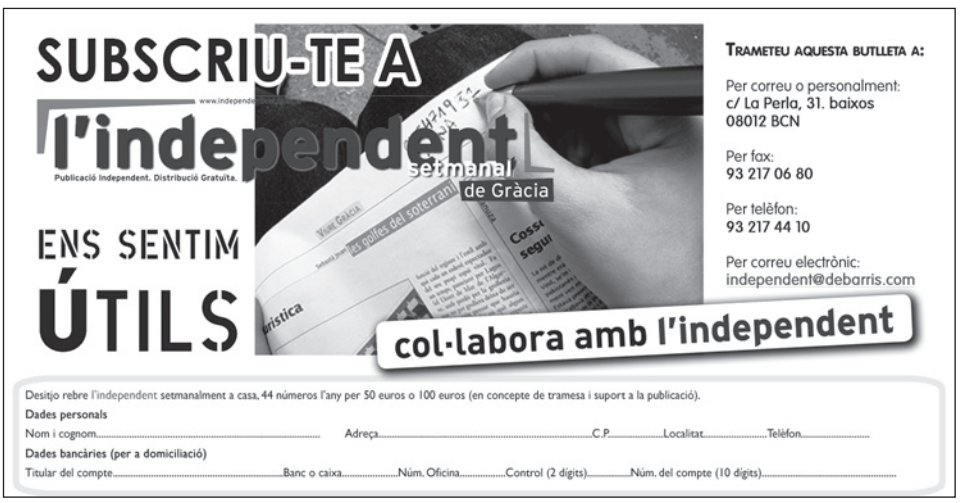

Teatre

Quin començament de temporada!!!! La casa se'ns ha quedat petita i des de primers de setembre totes les sales han estat col•lapsades. Tres obres de teatre en marxa: Anastàsia, Festa sorpresa i Don Juan Tenorio, i sense haver acabat les tres, van començar els assajos de Melinda i Melinda. A tot això hi vam afegir més tard Els Pastorets. A més també el taller de teatre estava preparant l'actuació de la matinal. Si tot el que dic no és activitat frenètica, ja m'explicareu que és.

I amb això vull dir que a casa nostre el teatre està més viu que mai, fins a l'extrem que hi ha dies on coincideix tanta gent que és habitual veure un seguit de corredisses buscant espais amunt i avall.

No, no penseu que és una queixa. És una meravella! Perquè quan planifiquem la temporada sempre busquem que sigui millor que l'anterior i la veritat és que tenim el llistó tan alt que estem sempre dubtant si ho podrem aconseguir.

Feliç. Sí, em sento feliç com president del grup de teatre. De veure que aquests 130 anys d'història que tot just acabem de celebrar, tenen la continuïtat assegurada, amb una gent veterana que aporta la seva experiència i tota aquesta promoció de joves que mica en mica ens van agafant el relleu en moltes tasques.

Em fixava el dia del sopar en la distribució de les taules: la dels veterans de més de 50 anys, la dels quarentons, la dels d'entre 20 i 30 anys i la dels jovenets.

Bon popurrí com deia abans i un futur assegurat... gràcies a tots pel vostre amor al teatre.

FELIÇ 130 ANIVERSARI

Al llarg del 2014, el nostre grup de teatre ha participat en diversos concursos de teatre amb l'obra "Madamme Melville" amb els següents resultats:

42é Concurs de Teatre Amateur premi " Vila d'Arenys de Mar" 2014.	2n premi a la MILLOR ACTRIU DE REPARTIMENT per a CARLA CLAVÉ.
	1r premi al MILLOR ACTOR PRINCIPAL per a SERGI SABOYA.
	1r premi al MILLOR GRUP DE TEATRE pel GRUP DE TEATRE EL CENTRE.
Concurs de Teatre Amateur premi "Vila d'Abrera" 2014.	3r premi a la MILLOR ACTRIU DE REPARTIMENT per a CARLA CLAVÉ.
	2n premi a la MILLOR ACTRIU PRINCIPAL per a NATÀLIA BERNAT.
	3r premi al MILLOR GRUP DE TEATRE pel GRUP DE TEATRE EL CENTRE.
Concurs de Teatre Amateur Patronat Parroquial d'Esparreguera " 4t Certamen Eulàlia Balaguer" 2014.	1r premi a la MILLOR ACTRIU DE REPARTIMENT per a CARLA CLAVÉ.
	1r premi al MILLOR ACTOR PRINCIPAL per a SERGI SABOYA.
	1r premi a la MILLOR DIRECCIÓ per a ANNA RAMON.
	2n premi al MILLOR GRUP DE TEATRE pel GRUP DE TEATRE EL CENTRE.

Joan Guinart

L' Entrevista

Josep Antoni Torralba: "Veig un futur esplendorós per la casa, i tots hem de posar de la nostra part perquè així sigui"

Parlem amb el nou Vocal d ' Esports i Joventut de l ' entitat, que ens fa un petit balanç dels seus primers mesos com a membre del Consell Directiu.

Quin és el teu primer record d'El Centre?
La veritat. El meu primer record del Centre va ser quan vaig acompanyar al meu gran amic Jordi Pujantell, que ell ja era soci de l'Entitat, a veure una noia que es deia Sònia, que segurament seria al Teatre assajant. Allà vaig conèixer el Centre per primer cop, la noia que li agradava al Jordi i que ara és la seva dona.

De quina manera vas arribar a l'entitat?
Després de la resposta anterior, està clar. Gràcies al Jordi Pujantell. Ell era a l'Esplai, i en aquella època també s'estava pensant tornar a recuperar la secció de bàsquet, el meu esport preferit, i que practicàvem junts amb el Josep Balaguer, l'altre gran amic. Es feien uns partits a Perill de veterans de la secció on vam anar a jugar algun dia i, entre una cosa i l'altra, soci.

Quins són els nous reptes per a la vocalia d'esports i joventut?
Aquests primers mesos, el primer que he intentat fer és donar–me a conèixer i deixar clar a la gent que poden comptar amb mi per qualsevol situació, que tenen un referent dins la Junta. Un cop fet això, els objectius han de ser realistes i treballar amb calma. Totes les seccions s'han de sentir recolzades dins la Casa, però no podem fer miracles. Mantenir totes les seccions treballant al màxim i per aconseguir el màxim, ja seria una feina ben feta. Els resultats, quan es dona tot, no són el més important, si la manera en que s'aconsegueixen.

Com veus les seccions esportives de la casa?
Les veig amb una salut molt bona, ben estructurades i fent moltíssimes activitats durant tot l'any. Amb això no vull dir que ens podem relaxar. Com he dit abans, s'ha de treballar per millorar tot allò que estigui dins les nostres capacitats.

Creus que tenim una bona base jove per poder fent camí com a entitat?
He pogut acostar-me a molta de la gent jove que ara mateix forma part del Centre i que fins ara no havia tractat, i no puc enganyar ningú, és fantàstica, amb ganes de fer tot, i molt implicades. Veig un futur esplendorós per la Casa, i tots nosaltres hem de posar de la nostra part perquè així sigui.

Què destacaries d'El Centre a dia d'avui?
Aquí no m'allargaré en la resposta. Les persones.

Continua la frase: El Centre per mi és...
Una part de la meva manera de ser.

David Gallach

acceso
content in context
25 años

Coral Baluern

Animem a tots aquells que vulgueu formar part de la família Baluern a cantar amb nosaltres. Assagem tots els dimarts de 21.00 a 23.00 al Centre.

Us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant la secretaria del Centre (93. 218. 19. 64 o adreçant-vos at la nostra adreça electrònica info@coralbaluern.es

També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer algun regal musical a algun amic o familiar, ja que cantem en festes, casaments i bateigs.

Montse Montagut

Reculls

Un llibreter prou conegut digué que no tenia llibres de filosofia dels anys vint i trenta, perquè la filosofia se la feia cadascú, però que la única biblioteca sencera de filosofia que havia comprat era la de Joaquim Xirau.

Segons ell, la biblioteca sencera va costar-li tres-mil pessetes i va pagar a pesseta per volum perquè l'havia irritat la manera amb què li ho havien ofert.

Resulta que Xirau va haver de marxar de pressa del país, com saben, durant la guerra. El seu pis fou assignat a un policia, el qual, literalment, va viure durant quaranta anys dins de la seva biblioteca.

Durant la democràcia, el pis va passar a mans del nét del policia. I aquest va decidir que, abans de llençar els llibres, resultaria més útil fer-ne uns quants calerons perquè volia reformar l'habitatge.

Així dons l' única biblioteca sencera de filosofia que havia comprat era la de Joaquim Xirau.

El fet personal que a mi em revela aquesta anècdota és que en el treball d'interrogar la realitat, de preguntar-se, de qüestionar-se en un itinerari de recerca, es produeixen inevitablement alguns salts de memòria que són com il•luminacions sobtades. De cop, em paro a pensar que alguna dada que estic estudiant, alguna idea que se m'acut, em remet a algú que no conec, que no he estudiat prou bé, però que em retorna un eco com si cridés des de la boca d'un pou. No puc explicar-ho millor, però estem presos en una xarxa intel•lectual que em temo que està descosida o esquinçada en algunes parts. I em temo que aquesta xarxa, ens agradi o no, és el llegat d'una societat interrompuda i transformada pel franquisme que no hem acabat d'apedaçar o de recosir prou bé.

Francesc Cid

Viatges i excursions

Ja hem iniciat un nou curs, i després de tot l'estiu sense tenir contacte entre molts de nosaltres, tornem a les nostres "Sortides Culturals".

La nostra trobada va ser sens dubte, davant de l'església de Santa Teresa, en la Via Augusta amb puntualitat a les 7:30 del matí. Aquesta vegada l'autocar estava al "ple" Érem 48 membres.

El conductor va agafar la carretera cap al Baix Empordà per anar a visitar el Museu del Suro i el Conjunt monumental de Sant Sebastià de la Guarda i la Gola del Ter.

A mig camí, vam fer una petita parada de mig hora per esmorzar i estirar una mica les cames. Seguidament, emprenguérem el camí cap al nostre destí.

Allà, en el museu, el nostre guia Alexan ja ens esperava, i va acompanyar-nos durant tota la visita amb les seves profundes explicacions de la història del suro en aquelles comarques.

Primer de tot, vàrem admirar un audio-vídeo, on sortien fotografies dels fundadors de l'empresa i tot el procés fins els nostres dies.

Un cop acabar el vídeo, vam entrar en el propi museu.

Allí estàven exposades les màquines que el mateixos obrers van inventar per fer més ràpid el procés de fabricació, doncs en els primers anys, tot era manual.

Per iniciar el procés de fabricació, era necessari tenir 4 especialitats d'obrers :

- el llescador: tallava les tires de las plaques de suro.
- el carrador: tallava la tira a quadrats
- l'escairador: tallava els quadrats per agafar la forma
- I per últim el que polia fins a deixar el tap acabat.

Altres màquines que van inventar va ser la de "comptar taps" i la màquina de barrina, que treia el tap directament de la llesca de suro, però aleshores sortien més defectuosos .

El sobrant de retalls, va servir per fer els aglomerats i aïllants amb diferents utilitats en la indústria i la construcció.

Aquest tipus de fàbrica tenia necessitat de molta aigua amb molta pressió pels incendis i per refrescar la maquinària.

C. Villarroel, 247-249
08036 BARCELONA

Aleshores es construeix la "Torre d'aigua" amb una certa estètica, tant en la torre com a tota la fàbrica . Era 1905.

Ara, a l'entrar a la torre, es passa per una espècie de túnel amb una exposició de fotografies de diferents personatges importants durant tot el temps. La fàbrica "Can Mario" és anomenada així perquè el Sr. Joan Miquel Enric era conegut en tota la població com a Don Mario.

POBLAT DE SANT SEBASTIÀ DE LA GUARDA

Està situat al cim d'una muntanya amb penya-segats sobre el mar amb una gran vista, on es pot descobrir perfectament l'horitzó amb la forma rodona de la terra.

Aquest poblat es va descobrir a finals del S.XX. Es pot admirar un forn metal•lúrgic per fer les eines de ferro, i diverses sitges per guardar els aliments.

Als poblats íbers només s'ha trobat una alçada de roques que, a la base de les instal•lacions i la resta, se suposa que era feta amb tova i per això només es troben les bases.

També s'hi troba una torre de guaita del S XV, una ermita i hostatgeria del S XVIII. Després vàrem emprendre novament el viatge cap al lloc on vam dinar. Va costar una mica trobar-lo, però el conductor va seguir el bon camí.

Era al "PobleNou" i allà vam gaudir d'un lloc deliciós amb un menjar exquisit. Vam poder triar entre paella o Orada a la donostiarra i tot de primera qualitat.

Al finalitzar, vàrem anar a fer l'ultima visita del dia, els aiguamolls i la Gola del Ter. Va ser un passeig molt bonic, a peu pla i gens cansat. El sol que vàrem tindre durant tot el dia estava en un punt deliciós, escalfava però no ofegava i tots els que hi vam anar, vam gaudir d'unes vistes de les dunes i la companyia de tots els companys de tot el dia.

Arribàrem a Barcelona a les 8 del vespre, per tornar-nos a retrobar en la propera sortida, que ja van anunciar-nos que seria al febrer, per la calçotada.

Núria Bosch

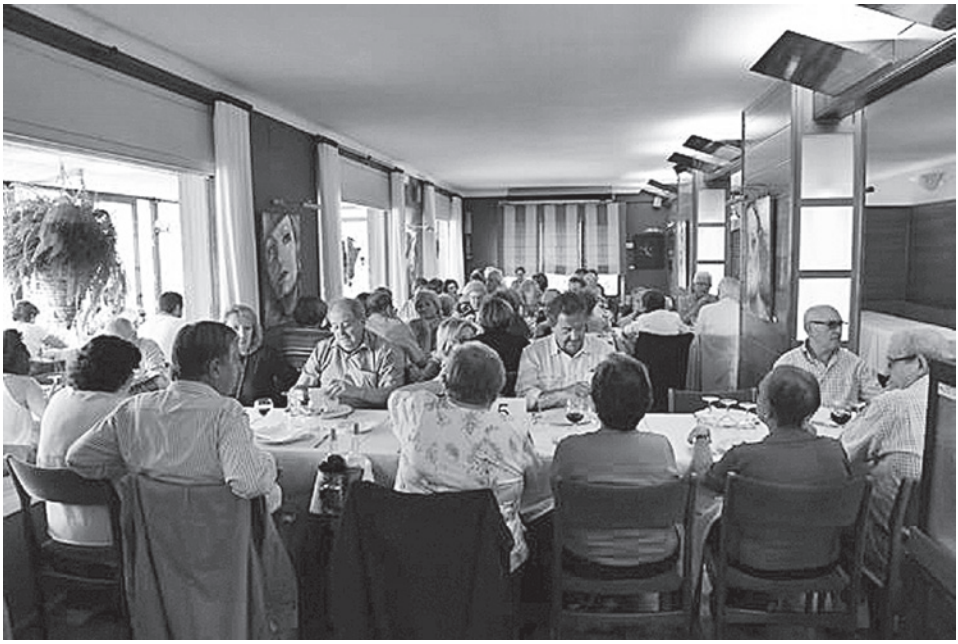

L' Entrevista

Joan Galceran: "El Centre està en disposició de fer un salt qualitatiu"

El nou sots-tresorer de l ' entitat ens explica quins són els seus reptes per aquests tres anys de legislatura i també ens parla dels Tres Peons.

Què et va fer decidir a entrar a formar part de la família d'El Centre?
La meva incorporació al Centre, va de la ma de la del Tres Peons, que s'hi va instal•lar com entitat adherida ara fa justament deu anys.

Com veus actualment l'entitat?
Ara que s'ha acabat el procés d'adequació a la normativa vigent, el Centre està en disposició de fer un salt qualitatiu. La societat civil necessita Entitats com la nostra que ofereixin alternatives de relació i realització personal que vagin més enllà de les relacions virtuals que les mal anomenades xarxes socials gairebé monopolitzen actualment, així que tot i que s'ha superat amb èxit l'escull de les necessàries obres, queda per endavant la tasca d'augmentar i diversificar les activitats per incrementar tot el que sigui possible el nombre de socis. Per sort tenim al capdavant de la Junta Directiva unes persones amb energia i capacitat provades per aconseguir-ho i refermar el Centre com referent cultural i associatiu.

Quin és el teu repte per aquests tres anys com a sots-tresorer?
Jo miraré en la mesura del que pugui, ajudar modestament l'equip directiu i aportar iniciatives per millorar l'eficàcia de la tasca de tresoreria, el que serà molt difícil perquè la Rosa Alcober ha aconseguit dur la gestió dels recursos econòmics a un nivell molt bo.

En quin moment es troben "Els tres peons"?
L'arribada al Centre, amb la magnífica sala de joc de que disposem ens va permetre expandir les activitats dels escacs fins convertir-nos hores d'ara en el club amb més llicències de jugadors i amb més competicions oficials. Cap altre pot presentar un calendari d'activitats on hi hagin cinc tornejos oberts, homologats per la Federació Catalana, vàlids pel ranking català. Tampoc cap altre club pot presentar més dels nou equips que ens representen a la Lliga catalana d'escacs ni arribar a les nostres 140 llicències de jugadors. Ara estem desenvolupant un pla per aconseguir que tos els dies de la setmana (diumenges també) els jugadors d'escacs trobin competicions organitzades per poder gaudir dels escacs. Copiem el model que el Marshall Chess Club de N.York te implementat de fa temps amb èxit. Els dijous a la tarda obrim l'escola d'escacs per diferents nivells, des d'escolars fins adults i de principiants a experts, dels tres monitors, dos son jugadors de nivell internacional, i un d'ells va ser el preparador de l'equip juvenil del Perú als campionats del Món i a les Olimpíades d'escacs, així que la qualitat de l'ensenyament està garantit.

Però, no tot son flors i violes, tenim dos aspectes que necessiten millorar; el tema econòmic, que ens preocupa perquè la situació general ens obliga a mantenir uns preus ajustats per participar als tornejos i a no augmentar la a de socis, mentre que, els costos que ens repercuteix la Federació Catalana d'Escacs no paren de créixer, i el fet de tenir el primer equip a la Divisió d'Honor i el segon a la Segona Divisió catalana vol dir enfrontar una colla de desplaçaments a llocs allunyats; (Calaf, Torà, Vallfogona i Andorra, en son exemples) això representa llogar microbusos que no son precisament econòmics. Malgrat els nostres intents, pel moment no hem tingut èxit cercant patrocinadors que ens ajudin econòmicament.

L'altre tema que no aconseguim enfocar be es la divulgació de les nostres activitats. Els escacs, com qualsevol altre activitat s'han de posar a la vista

de les persones, si no es veuen es com si no existissin per la majoria, i es una llàstima, perquè els avantatges que el nostre esport aporta a la salut mental dels adults i a la formació dels joves és molt gran.

Ens toca seguir donant voltes per trobar idees que millorin aquests dos aspectes.

Què destacaries d'aquesta entitat adherida al Centre?
Quaranta tres anys fen escacs i ser avui el club de referencia a Catalunya vol dir dues coses: la primera: el capital humà del Tres Peons és de molta qualitat, tenim una pila de gent compromesa en l'organització i el desenvolupament de les activitats i això es el que ens permet oferir aquesta oferta tant densa que te com a retorn principal mantenir una quantitat de jugadors molt satisfactòria.

La segona: el Tres Peons es fa fundar amb una missió "ensenyar escacs i promocionar la seva pràctica" i una visió "ser un grup d'amics que juguen els escacs", mantenir ambdós compromisos ha estat la clau de la supervivència, sempre hem sigut un club amateur, mai cap jugador ha cobrat per defensar els nostres equips i això ens ha evitat caure en els paranys econòmics que s'han endut per endavant molts clubs, entre els que hi havia alguns dels històrics dels escacs catalans.

Què va ser el que us va fer decidir per casa nostra?
Nosaltres vàrem estar 25 anys al Club Helena, just al davant del Centre, on fins i tot havíem vingut a competir contra l'equip que anys enrere tenia. Quan el Club Helena va començar a trontollar, davant d'un futur que s'endevinava complicat vàrem començar a mirar al nostre voltant cercant un nou aixopluc, va ser en Josep Anton Vinyals, llavors conseller d'esports de l'Ajuntament de Gràcia qui ens va suggerir que plantegéssim el tema al Centre. L'Esteva Camps n'era el president, va ser molt receptiu a la nostra proposta, l'espai que ens va oferir ens va agradar molt i les condicions pactades les podíem assumir, així que el setembre del 2004 una corrua de taulers, peces i rellotges creuava Ros de Olano per pujar al segon pis del Centre.

Com veus El Centre del futur?
Quina pregunta tant difícil, en una societat que canvia a tanta velocitat, preveure com serà el Centre del futur es un exercici complicat i amb el 100% de risc d'equivocar-se, tot i això, si ens limitem, per exemple als propers cinc anys, crec que veurem un Centre més polièdric i encuriosit per noves activitats que complementin les actuals, i facin d'esquer perquè la "captura" de socis es mantingui elevada.

David Gallach

Societat

Lamentem comunicar-vos la defunció de:

-El nostre soci Alfons Casas Gassó
-El pare del nostre soci José Miguel de la Higuera i avi de la nostra sòcia Meritxell de la Higuera
-El germà de la nostra sòcia Remei Fernández
-L'esposa del nostre soci Enric Llansana

El nostre sincer condol a tots els familiars.

David Gallach

Actualitat Política

9 DE NOVEMBRE

Avui diumenge, ha arribat la diada més esperada... Podrem votar. Ja he preparat les paperetes i els envelops per anar a l'escola Vedruna, del Carrer Major de Gràcia de Barcelona.

Estem nerviosos. Fa massa anys que esperem aquest moment. I els darrers dies hem patit molt perquè no es veia prou clar si a Madrid ens deixarien posar les urnes. Menys mal que el nostre president ha demostrat fermesa, juntament amb els altres partits que han comprès que si no anaven a la una, tot seria debades.

Arribem al carrer Gran i ens espanta la cua que s'albira.. En tindrem ben bé per una hora. Al acostar-nos a la porta ens diuen que la gent gran, amb dificultats de moviment, com ens passa a nosaltres, doncs el meu marit va amb bastó i ja li ha costat prou d'arribar-hi, podrem entrar sense haver d'esperar.

Em topo amb una noia jove que justament és la filla d'una amiga meva d'escola. Em reconeix i ens fa entrar i ens acompanya a la mesa. Quina emoció! Ens inscriuen i arriba el moment àlgid... Em diu la voluntària: Senyora, ja pot posar el sobre a l'urna. Em tremola la mà... L'introdueixo i no em sé estar de dir: PER LA MEVA MARE, PELS MEUS ONCLES, PER LES MEVES AMIGUES CARME I GLÒRIA QUE TANT VAN TREBALLAR PER PODER SER-HI I PER DESGRÀCIA ENS HAN DEIXAT!!! VOTO EN NOM DE TOTS!!!! PER FI!!! I les llàgrimes em relliscaven galta avall.

Marta Bayo

dbcoop scccl
Solucions gràfiques
c. Sant Lluís, 11, local1 • 08012 Vila de Gràcia
Tel. 93 242 01 99 • dbl@dbcoop.cat
www.dbcoop.cat

TARGETES DE VISITA
100 Unitats.....10.00 €
200 Unitats.....15.00 €
300 Unitats.....20.00 €
500 Unitats.....32.00 €
*mida 5x8 cm impreses a una sola cara
* no incloem muntatge ni transport. Preus sense iva

Llibrefòrum

ENTRE BLANCS, NEGRES I GRISOS

Hem començat el 10è curs del Llibrefòrum amb una gama cromàtica especial... El mes de setembre vam comentar la narració de Pep Coll "Dos taüts negres i dos de blancs" i el mes d'octubre vam comentar la novel•la de Philippe Claudel "Les ànimes grises".

La xerrada al voltant de l'obra de Pep Coll la vam fer en una tempestuosa i plujosa muntanya de Montserrat que va donar el clima adient a la reconstrucció del crim que l'autor ens havia contat. El relat ens va deixar a tots impressionats: tal i com va fer Truman Capote amb la seva cèlebre "Sang freda", Coll encaixa les peces d'un assassinat morbós d'una família composta d'un matrimoni i dues filles, que tingué lloc al Pallars Jussà, l'any 1943, i que, en el seu moment, va quedar total impune, malgrat que la identitat dels assassins era vox populi.

L'originalitat del llibre és sobretot l'estructura narrativa: cada capítol el comanda un dels personatges claus en els incidents: els amos de les terres, les víctimes, els veïns, els responsables legals, els culpables... Cada personatge ens desvetlla aquella part de la informació que sap en el moment en què fa el testimoniatge; és a dir, cada capítol té una distància concreta respecte el dia del crim. D'aquesta manera, si el crim se'ns explica en el capítol 7, els sis primers episodis són una presentació de cada un dels membres de la família assassinada i la presentació de l'ambient i els caràcters que van gestar la tragèdia; a partir del capítol vuitè es va relatant la reacció veïnal, l'actuació policial i legal fins acabar amb la macabre confessió del propi assassí. Pep Coll dóna forma, amb una literatura exquisida, a la investigació que du a terme després de sentir durant anys d'infantesa uns fets que havien esdevingut llegenda. A l'epíleg ens desvetlla les petites llicències que s'ha permès en algun personatge secundari i que nosaltres, els lectors, hem agraït per donar una mica de bon regust a una història molt amarga.

Va ser un grup petit de valentes les que van afrontar l'adversitat climàtica per començar amb il•lusió la nova temporada del Llibrefòrum i més coratjoses van ser a la tornada que es va convertir en tot un periple de motors espatllats i autocars de recanvi que les va deixar a Barcelona ja ben entrada la nit.

El mes d'octubre, en una sessió més reposada i a l'abric de les instal•lacions d'El Centre, vam articular la nostra xerrada a ran de la novel•la de Philippe Claudel. Aquest autor ens havia deixat corpreses amb el relat anomenat "La néta del senyor Lindh" i ens va sorprendre trobar aquesta novel•la que vam qualificar de "gris" tal i com el títol marcava. La narració està ambientada en un poble de França a pocs quilòmetres d'un dels fronts de batalla durant la 1a Guerra Mundial, que té una activitat inusual a l'hospital i a la taverna, els dos focus que ocupen els soldats després o abans d'anar al front. Els vilatans que Claudel ens descriu són, efectivament grisos. Sobreviuen, més que no pas viuen. Cadascun amb les seves misèries, s'enfronta a una vida desballestada no sempre pel conflicte. Els que tenen prou poder adquisitiu es refugien en els seus caus lluny de qualsevol connivència amb el seu entorn; els que tenen poder, l'usen amb despotisme; els treballadors tenen un grau d'acceptació i de resignació absoluts... El relat, articulat pel policia que ens explica la investigació d'un assassinat d'una nena de 8 anys, ens submergeix sempre en un ambient humit, boirós, en un llenguatge narratiu propi de començaments de segle XX. Tot i aquesta grisor, vam reconèixer el mèrit de l'autor en escriure un llibre que ens va fer parlar i discutir molt.

Ara esperem amb ànsia a Graham Greene i els seus "Viatges amb la tieta" que sembla que ens faran riure molt... cosa que ja ens convé!

Bona lectura!

Muntsa Farré

Consultori

Les noves famílies. PART I: Consideracions generals

Cada família és un món, i a cada món hi trobem un estil diferent a l'hora d'educar els fills, i més a l'actualitat.

Durant els darrers 50 anys, la concepció i el funcionament de la família ha canviat considerablement; hem passat d'una família patriarcal a una nuclear, ha disminuït el nombre de component de la família (especialment perquè han augmentat les famílies amb fill únic i per tant, les atencions de avis, tiets, pares van a un sol infant), la societat ofereix més temps per a la formació i aquests s'acomoden a estar mantinguts pels pares (tot i que el tema de l'atur tampoc ajuda...).

La dona, que s'encarregava de cuidar els fills, ja no està a casa, sinó que s'ha incorporat al món laboral, i això comporta que l'home assumeixi que s'ha de compartir la tasca educacional (alhora, la dona ha d'accedir a cedir part d'aquesta responsabilitat i negociar, com a pares, quin tipus d'educació es vol donar).

També ha variat molt el format de família; on abans hi havia un pare, una mare i més d'un fill, ara existeixen diferents opcions:

* Pares separats amb fills que han de compartir.
* Pares separats amb fills, que han trobat, cadascú, una parella nova (per tant aquests nens tenen un pare, una mare, una padrastre i una madrastra)
* Famílies de pares separats que s'ajunten (per tant no només s'han d'incloure padrastres, sinó també germanastres)
* Famílies de pares amb el mateix sexe.
* Gran augment de les adopcions internacionals.
* Famílies monoparentals.

La varietat de possibilitats en famílies (totes elles amb opció de tenir un bon funcionament perfectament sa pels fills) varia la possibilitat de trampes en les que podem caure en l'educació dels nostres infants.

Això ens porta a parlar de la importància del canvi en la societat actual. No vivim en una època reposada i contemplativa, sinó que els canvis s'esdevenen constantment i tot queda obsolet en poc temps: l'època del consumisme. Amb les noves tecnologies (Internet, mòbils, tabletes, videojocs...) tenim un munt d'informació a l'abast i molt ràpidament. Això fa que les nostres vides s'hagin accelerat. Volem la INMEDIATESA. Ho volem tot i volem tot ara mateix, i si no és així ens frustrem profundament. Aquesta és una actitud que la generació que ara s'està formant assimila ràpidament i cau, més ràpid que nosaltres, en aquesta trampa (precisament perquè nosaltres, que som els seus models, ja hi hem caigut).

No podem oblidar les experiències passades. Molts cops hem viscut un model educatiu on, tot i tenir coses positives, tendim a intentar no caure en els errors dels nostres pares (o si més no, en aquells aspectes que no ens van agradar) i acabem executant un model completament contrari. (per exemple, els nostres pares van ser tan estrictes que pequem de massa democràtics per acabar essent massa permissius).

Piaget, el gran estudiós del desenvolupament infantil, afirmava que "tant el nen com l'adolescent aprenen a conèixer el món i les seves pròpies capacitats a partir de els seves pròpies experiències i dels efectes d'aquestes". És a dir; que l'autoestima dels nostres infants, la conqueriran a partir de les experiències personals, no d'aquelles coses que els hi diguem. Els cal EQUIVOCAR-SE i els cal PATIR. Però és quelcom que com a pares estem obsessionats en evitar-los.

Un cop contextualitzats els models familiars actuals, de cara a la següent edició, parlarem dels diferents tipus de models educacionals que ens podríem trobar en l'actualitat.

Daniel Mejias
Terapeuta del Centre SOM

Tennis taula

TORNEIG VILA DE GRÀCIA
Memorial Ángel Sacristán

El dissabte 20 de setembre de 2014 als Lluïsos de Gràcia es va celebrar el Torneig Vila de Gràcia amb els equips de El Centre, El Cercle i Lluïsos de Gràcia.

Resultats:

Nivell A segons.
Nivell B quarts.

Les fotos són de l'equip A

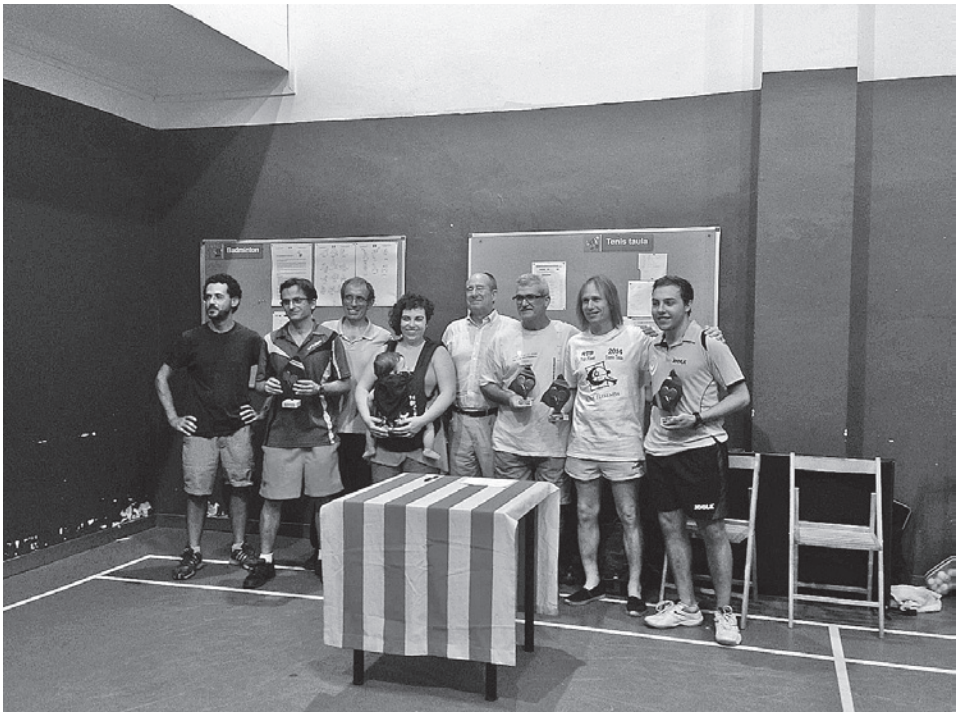

Equips Temporada 2014-2015

3a Nacional: Ricardo Bernabéu, David Burló, Juan A. Expósito, Marc Lluveras, Aixeus Prades i Fabià Serrano.

Provincial Preferent: Enrique S. Álvarez, Jaume Condal, José L. García, Jaume Madurell, Julián Martín i Jordi Perpiñá.

Provincial 1a: Eduard Cabestany, F.Javier Feliu, Jaume Franch, Lluís Larriba, Antoni Rabasa i Gemma Sayol.

Provincial 2a "A": David Bartolí, Albert Chacón, J. Manel Gil, Oriol Lluveras, Xavier Lluveras i Antoni Viadé.

Provincial 2a "B": Albert Badía, Alejandro Chacón, Josep Domènech, Sergio Fernández, Anna Gomis, Alejandro Mendoza, Jordi Palau, Xavier Poch, Sergio Sáez, Milagrosa Santana i Juan Vera.

Veterans 1a "A": Ricardo Bernabéu, Juan A. Expósito, F.Javier Feliu, Josep Madurell i Fabià Serrano. Veterans 3a "A": Enrique S. Álvarez, Eduard Cabestany, Oriol Lluveras, Julián Martín, Jordi Perpiñá, Antoni Rabasa i Antoni Viadé.

Veterans 3a "B": Jaume Condal, Josep Domènech, Jaume Franch, José L. García, Lluís Larriba i Gemma Sayol.

Veterans 3a "C": Albert Badía, David Bartolí, Sergio Fernández, J. Manel Gil, Anna Gomis, Alejandro Mendoza, Jordi Palau, Xavier Poch i Juan Vera.

Els partits de **3a Nacional** es juguen els dissabtes a les 18.00 h.
Els partits de **Provincial** es juguen els diumenges a les 11 h.
Els partits de **veterans 1a i 3aB** es juguen els dimarts a les 20.30 h.
Els partits de **veterans 3aA i 3aC** es juguen els dilluns a les 20.30 h.

DES DE P3 A CICLES DE GRAU SUPERIOR
SALLE GRÀCIA AMB LA CULTURA
La Salle Gràcia
www.lasallegracia.cat
ENSENYAR, EDUCAR, FORMAR
PLACES DISPONIBLES
Informa-te'n
lasallegracia@lasalle.cat 932.922.118
EDUQATIA
497/13
ENAC
ISO 9001
[AGENDA 21 BCN]
escoles+sostenibles
ENS HAS DE CONÈIXER !

a h m p k Barbarismes

Tret del llibre "Campanya del Lloro" (Barbarismes versificats)
De Ignasi Castelltort i Miralda – Igualada 1983

El Pepet i la Pepeta
comentaven al saló:
-Què et sembla, puc "posar taula"?
-Parar taula és molt millor.
-Et vindrà de gust un "caldo"?
-De gust un "caldo"? Doncs no.
Puig d'això caldria dir-ne:
escudella, sopa o brou.
-Sembla que fas "aspavientos".
-Quin parlar, Déu meu Senyor!
Faig escarafalls, anota-ho
-Renoi, que ets escrupulós.
-Saps què? Vaig a fer "ganxillo",
-Fer ganxet fóra millor.
-"Desde luego", "desde luego"
-No repeteixis això!
Havies de dir sens dubte,
o bé és clar. - Sí, tens raó,
ja hi posaré més "cuidado"
-És compte o cura, cap-gros!
-"Bueno", "bueno", no t'enfadis.
-Digues bé, bé, que és el bo,
i fes-te aquesta pregunta:
ens normalitzem o no?
-Sí, sí, ja he après tres coses:
que del "caldo" se'n diu brou
que és fer ganxet, no "ganxillo"
i que a més, só un cap-gros.
- - - - - - - - - - - - - - -

Potser us sorprengui una mica
com sol sorprendrea tothom,
que el mot "manco" sigui erroni.
Cal dir manc o bé manxol.
Si sentiu dir "quina bírria!"
digueu quin nyap, quin bunyol!
"Galardó"? No és admissible;
el mot correcte és guardó.
També mireu de no caure
quan baixeu els esglaons
o graons. L'ensopegada
és que se'n digui "esgraons".
Alerta amb unes paraules
que solen prestar-se a error,
i són conte, comte i compte.
Observeu molt bé aquest mots.
Conte -castellà "cuento",
comte .-un títol d'honor.;
quant a compte aneu-hi amb compte,
té molts sentits aquest mot.
També alguns diuen "gemelos"
dels prismàtics i els bessons,
els bessons, de fet, s'assemblen;
aquiests dos vocables, no.
El "pagano" és el qui paga.
"Desembolso? Desembós...
Ai, rascar-se la butxaca
sol ser sempre dolorós.

Marta Bayo

Actualitat Judicial

AVUI VULL CONFESSAR

"Avui vull confessar", aquesta coneguda cançó de la famosa artista Isabel Pantoja, sembla molt apropiada per començar l'escrit. Recentment s'ha publicat en els mitjans de comunicació públics i privats, la notícia de què la "tonadillera" hauria d'entrar a presó. La Secció Segona de l'Audiència Provincial de Màlaga ha denegat la petició de suspensió de la pena formulada pel seu Avocat.

Moltes opinions s'han escoltat del tema, totes respectables, no pot ser d'una altre manera en una societat democràtica.

Però, l'Interlocutòria és respectuosa amb la Llei i raona el perquè de la seva decisió? Es pot arribar a un resultat diferent, sense sortir-se de la lletra i respectant l'esperit de la Llei?. És clar que sí. Els Tribunals no sempre tenen els mateixos criteris, malgrat que això seria el més raonable. Estem acostumats a tenir coneixement de resolucions diferents per casos similars. El límit està en no vulnerar la legalitat.

Maria Isabel Pantoja Martin ha estat condemnada com a autora d'un delicte de blanqueig de capital a la pena de 24 mesos de presó i multa de 1.147.148,96 euros, amb una responsabilitat subsidiària de sis mesos de privació de llibertat , en cas que no pagui la quantitat imposada. L'artista, a diferència de la seva cançó, mai ha confessat ni ha reconegut els fets de la seva condemna.

Tothom recorda imatges d'Isabel Pantoja i Julian Muñoz quan el seu amor va protagonitzar portades. l'Alcalde i l'Artista, semblaven tenir ho tot en una Marbella, on els diners corrien sense fre. De cop i volta, es va destapar el Caso Malaya, i les cartes van anar caient poc a poc. Tornaven les opinions. "Ella, la folklòrica", "la vídua d'Espanya", la gent no volia la seva implicació. "Marinero de Luces", ens va arribar al cor: però les proves en contra començaven a sortir. Totes les defenses són possibles. Ara bé, ¿hi ha alguna dona que es cregui que el sou de la seva parella es multiplica com el miracle dels pans i els peixos, i de cop i volta apareguien els milions?. Ho dubto. Llàstima, Isabel, que Julian Muñoz, fos per tu el verí, "Veneno, aunque seas un veneno, para mí, siempre eres bueno...", que maca i ara trista cançó.

Malauradament, era l'inici d'una època.. Els casos de corrupció van sortir, no del armari, sinó de la Família Reial, del Govern, dels partits politics, dels sindicats, etc. Aquet càncer social es va implantar a tota Espanya. Que jo sàpiga cap representant territorial ha sortit dient que en el seu territori eren diferents, és a dir, que no tenien corrupció. I en mig d'aquet escenari, demanen sacrificis al ciutadà, que està fart de la crisi, de l'atur, de la pujada dels impostos i en definitiva de restar impassible. Aquet ha estat el marc social de la Resolució.

El Codi Penal permet la suspensió de les penes privatives de llibertat quan no es supera el límit de dos anys i concorrin determinats supòsits, tals com no haver delinquit amb anterioritat i haver abonat la responsabilitat civil derivada del delicte. Ara bé, aquets requisits imprescindibles per atorgar el benefici de la suspensió, no suposen un mandat imperatiu pel Tribunal, sinó que son el sostre mínim per entrar a estudiar cas per cas, totes les circumstàncies i resoldre.

La Constitució estableix que les penes privatives de llibertat estan orientades a la reeducació i reinserció social. Per assolir aquets objectius, és a dir, s'ha de reconèixer el delicte.

La suspensió de la pena no és un dret del penat sinó una facultat del Tribunal, i suposa una excepció al principi general de compliment en els seus propis termes. La Sala diu que la conducta de blanqueig de capital portada a terme els anys 2003, 2004 i 2005, i està relacionada amb la corrupció política i que aquest fenomen està sotscavant els principis de la societat democràtica.

L'Interlocutòria pretén dissuadir de cometre delictes d'aquesta natura i que les persones adeqüin la seva conducta a les normes jurídiques, per això es diu textualment: que té "un carácter ejemplar que no ejemplarizante, en la medida que suponen un patrón de conducta que todos debemos seguir". És una finalitat molt lloable. Espero i desitjo que aquets criteris s'apliquin a tothom per igual, i no només a la Sra. Pantoja.

"Hoy quiero confesar que estoy algo cansada, de llevar esa estrella que pesa tanto...". No et cansis, Isabel, resisteix i confessa.

Glòria Soto

Cuina

PEIXOS I MARISC

Els peixos constitueixen, a través de l'alimentació, la principal font de iode, element fonamental per al funcionament de la glàndula tiroidea. Aporten proteïnes de qualitat comparable a la carn, riques en aminoàcids essencials i contenen menys greix.

És molt important adquirir l'hàbit de consumir peix blanc i blau. Aquests últim conté un tipus de greix molt recomanable.

Hi ha moltes maneres de fer que el peix sigui atractiu per a la vista i el paladar, com es veurà tot seguit. Són aliments que es poden combinar fàcilment amb altres.

La quantitat de peix que equival a una ració de carn, oscil•la entre els 100 i els 125 g. considerant el pes net cru (sense espines ni residus no comestibles)

Cal fixar-se en les racions del grup de les carns que cobreix cada plat, per a tenir així una idea dels grams, calculat a l'hora de fer la valoració nutricional.

Les receptes que inclouen ou o altres aliments proteics fan augmentar l'aportació d'aliments del grup de les carns.

ANELLES DE CALAMARS AMB CEBA

Ingredients:

600 g d'anelles de calamars fresc
2 cebes grosses
1 branqueta d'api
1 pastanaga
2 grans d'all
1 copa de conyac
1 copa de vi blanc o cava
4 cullerades d'oli d'oliva
2 fulles de llorer
sal i pebre

Elaboració:

Es posa l'oli en una cassola al foc i es fa sofregir la ceba i la pastanaga tallades a rodanxes un xic gruixudes, els alls esclafats i la branqueta d'api a bocinets. Quan tot és una mica ros, s'hi incorporen les anelles de calamars, la sal, el pebre i el llorer, tot remenant, i seguidament el conyac i el vi blanc. Es deixa fer 15 minuts i ja es pot servir.

Comentari dietètic: Els calamars són marisc ric en colesterol. Aporten proteïnes de bona qualitat, similar a la dels peixos.

Es pot acompanyar el plat amb un motlle d'arròs blanc, d'aquesta manera s'aporta una ració de farinacis, i completar-lo amb una amanida i unes postres làcties, com ara un flam.

Contingut energètic aproximat: 250 kcal.

Marta Bayo

RESTAURANTE
PIZZERIA
Il Commendatore
Tel.: 93 322 55 53
C/ Urgel, 247 - 08036 BARCELONA

FORN de PA
Pastisseria
Santa Clara

Pan Artesanal
Dietetico
Regimen
Ciabatta
Fibras
Panes especiales

Reposteria i degustació
Artesans des de 1951

Travesera de Gracia, 210
Tlf. 93 213 51 63 Mov. 652 866 900
08012 Barcelona

Pastisseria
Reposteria
Pizzas Variadas
Canapes
Pasta te
Figures Pa

europolis
CLUB D'ESPORT I SALUT

CEM SARDENYA
Sardenya, 549-553 · 08024 Barcelona
Tel. 93 210 07 66
info@sardenya@europolis.es

Racó Poètic

LA FITA OMNIPRESENT NO SERÀ LLUNYA...

Aquest cap d'any pintem-lo bé de groc
quadri barrant la sang de noble llança.
Com un anhel que s'obra a poc a poc
xopant les nostres vides d'esperança.
Voldria recordar-te vora el foc
l'antiga melodia i la lloança que
en el passat – abans de l'enderroc-
empeny al sud Castella i al nord França.
Aquest país que vol devenir estat
dels catalans d'arreu que, en germandat,
treballen en la branca del futur...
la FITA omnipresent no serà llunya
si un vent de llibertat, creuant l'atzur,
amara d'aire net tot CATALUNYA !!!

Genís Tura

FORÇA
Tinc força per esperar,
tinc força per estimar,
més no tinc força
per oblidar.
SENTIMENT
Has sentit mai
el cant d'una sirena?
i la llum intermitent
d'un far, l'has vist?
i has sentit el fred
de la lluna quan és plena?
t'adones que viure
és sentir.
TARDOR
S'ha assecat aquella Font
que donava aigua
fresca i dolça.
L'herba i la molsa
no la deixen brollar
jo et trauré les penes,
vull sentir el teu
alegre cantar.
****
Es creix
quant aprens
a despullar-te.
****
La vida és plena de colors
cal mirar-los en silenci,
detingudament.
****
La seguretat
és reflexa de la inseguretat.

Adriana Vidal

Ajuntament de Barcelona

medalla d'or de la ciutat al mèrit cívic

Creu de Sant Jordi 1994

Col·lectiu d'entitats culturals històriques de Gràcia G6

El Centre 1869

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana